

РЕШЕНИЕ

№ 7195

гр. София, 03.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 09.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **2249** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба, подадена от Х. И. А. А. / съгласно приложената на стр.8 от делото карта за бежанец/ , гражданска на С., ЕГН [ЕГН], лично и като законен представител на малолетните ѝ деца Х. М. Ал Д., р. на 24.02.2015г., и М. М. Ал Д., р. на 24.11.2020г , с предоставен бежански статут, с адрес за призоваване : [населено място], ж.к „Б.“ бл.29 вх.Д ап.83 ,ет.6 , срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/384/01.02.2024 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която ѝ е отказано отпускане на месечна помощ за двете ѝ малолетни деца.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречието ѝ с материалния закон. Поддържа се, че по силата на ЗУБ чужденците с предоставен статут на бежанец имат правата и задълженията на български гражданин, а в изключенията в същия член не фигурира правото за получаване на семейни помощи. Твърди се, че основанието за отказ – чл. 3, т. 5 ЗСПД противоречи на нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г., които са с директен ефект по отношение на Република България, като държавата е обвързана по отношение на резултата, който следва да бъде постигнат. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката не се представлявана и не изразява становище по същество на спора.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., също не се представлява. С писмени бележки от 02.04.2024г е изразено становище за неоснователност на жалбата на Х. И. А. А..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Х. И. А. А., със статут на бежанец, съгласно карта на бежанец №[ЕИК], е подала заявление – декларация № ЗСПД /Д-С-СК/384/29.01.2024 г. за отпускане на месечни помощ по чл. 7 от ЗСПД за отглеждане на 2 деца - Х. М. Ал Д., р. на 24.02.2015г., и М. М. Ал Д., р. на 24.11.2020г., и двете със сирийско гражданство.

Въз основа на така подаденото заявление е издадена процесната Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/384 от 01.02.2024 г., с която се отказва предоставянето на месечна помощ по съображения, че не е изпълнено условието на чл. 3, т.3 и т. 5 ЗСПД, тъй като децата Х. М. Ал Д., р. на 24.02.2015 г. и и М. М. Ал Д., р. на 24.11.2020г. не са български граждани и няма сключен международен договор със Сирийската арабска република, по който Република България е страна.

Заповедта е получена лично от жалбоподателката на 15.02.2024г, видно от приложеното по делото известие за доставяне /стр.20 от делото /.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съобразно изискуемите от закона форма, при спазване на административно производствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 8д от ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 7 от ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Между страните не е спорно, че такъв международен договор между Република

България и С. няма подписан, както и че на жалбоподателката е с предоставен бежански статут. Спорът е как трябва да се третират по ЗСПД чуждите граждани със статут на бежанец. Категоричен отговор на този въпрос ЗСПД не дава. Действително, по отношение на чужденците, разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД предвижда единствено, че семейни помощи се предоставят на постоянно пребиваващите и отглеждащи децата си в страната чужди граждани на реципрочна основа или ако е предвидено в друг закон или международен договор т.е ЗСПД не предвижда изрично дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на лицата - чужди граждани, на които е предоставена международна закрила. В същото време обаче, съгласно чл. 32, ал. 2, т.1 от Закона за убежището и бежанците, чужденците, с предоставен статут на бежанец имат всички права и задължения на българските граждани с изключение на правото да участват в избори за държавни и местни органи, национални и местни референдуми, да участват в създаването и да членува в политически партии, да заемат длъжности, за които със закон се изисква българско гражданство, да бъдат военнослужещи, както и други ограничения, изрично предвидени със закон. ЗСПД не съдържа ограничения в правата на достъп за лицата с бежански статут до социалната система, в частност до регламентираните в него семейни помощи. Отсъствието на специална уредба по отношение на получилите бежански статут в ЗСПД следва да се разглежда като липса на ограничение в правата на тези лица по смисъла на чл. 32, ал.1, т.4 ЗУБ и те следва да се третират като български граждани.

На следващо място, на плоскостта на приложимото общностно законодателство, съдът отчита, че съгласно чл. 28, параграф 1 от Директива 2004/83/ЕО, държавите - членки следва да полагат грижи получилите статут на бежанец да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка.

При тълкуването на чл. 3, т. 5 от ЗСПД следва да се съобрази и ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. В чл.29 Директивата предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, се определят от националното право, но съгласно параграф 2 от разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. Няма съмнение, че предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход, както е посочено и в т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС.

С оглед на изложеното, съдът счита, че тълкуване и прилагане на чл.3 от ЗСПД, според което чуждите граждани с бежански статут, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България, не разполагат със същите права за социално подпомагане като тези на българските граждани, вследствие на което те не могат да получават семейни помощи за деца извън хипотезата на чл.3, т.5 от ЗСПД, противоречи на ЗУБ и на Директива 2011/95/ЕС, и не съответства на целта на закона.

Въз основа на анализа на цитираните разпоредби се налага извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата следва да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението-декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, втори състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/384/01.02.2024 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която на Х. И. А. А., гражданска на С., ЕГН[ЕИК] е отказано отпускане на месечна помощ за двете ѝ малолетни деца - Х. М. Ал Д., р. на 24.02.2015г., и М. М. Ал Д., р. на 24.11.2020г като незаконосъобразна ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., за ново произнасяне по № ЗСПД /Д-С-СК/384/29.01.2024 г в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона в 14-дневен срок от връщане на преписката.

Решението е окончателно.